

ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΑΙ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ**ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΣΤΑΦΙΔΕΣ
ΚΑΙ Η ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΓΟΡΑ****ΔΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΧΑΜΗΛΟΝ ΤΟ ΥΨΟΣ ΕΞΑΓΩΓΩΝ**

Γοργότερον ἄφ' ὅ,τι θὰ ἠδύνατό τις ν' ἀναμένη, ἐτελεσφόρησαν αἱ ἐκατέρωθεν προσπάθειαι διὰ τὸν παραμερισμὸν ὄλων τῶν διαφορῶν καὶ ἐχθροτήτων μετὰ τῶν πρώην ἐμπολέμων ἀντιπάλων. Εἰς τὴν ἐπιτάχυνσιν τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν πατροπαράδοτων φιλικῶν σχέσεων, τὸσον ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ πεδίου, ὅσον καὶ ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ καὶ πολιτιστικοῦ τοιοῦτου, συνετέλεσαν πολλοὶ παράγοντες, τῶν ὁποίων ἡ εὐρύτερα ἀνάληψις, ἐνταῦθα, περιττεῖται.

Κατωτέρω, μέσθ' μίᾳ συντόμου ἀνασκόπησεως, θὰ σκιαγραφῶμεν τὴν ἐξέλιξιν τῶν σχέσεων τοῦ Γερμανικοῦ Εἰσαγωγικοῦ Ἐμπορίου ξηρῶν καρπῶν, ἰδιαιτέρως τῆς Κορινθιακῆς σταφίδος καὶ τῆς Σουλτανίνας, μετὰ τῆς Ἑλλάδος, συμπληροῦντες τὴν εἰκόνα δι' ἀριθμητικῶν στοιχείων, τῶν ὁποίων ἡ σύγκρισις θέλει καταστήσῃ αὐτὴν περισσότερον παραστατικῆν.

Ἐνθ' τὰ ἀμύγδαλα καὶ τὰ καρύδια παίζουσι δευτερεύοντα, ὅλως, ρόλον, τοῦλάχιστον ἀπὸ ἀπόψεως ἐξαγωγῆς, θὰ ἦτο ἕλιπεστάτη ἡ περὶ Ἑλλάδος ἔννοια χωρὶς τὴν ἰδιαιτέραν μνείαν τῆς Κορινθιακῆς σταφίδος. Τὸ αὐτὸ δύνανται νὰ λεχθῇ καὶ διὰ τὴν Σουλτανίαν καὶ τὰ σῦκα μὲ μόνον τὴν διαφορὴν ὅτι ἐνθ' ἡ Κορινθιακὴ καὶ τὰ σῦκα ἀποτελοῦν κλασσικά, οὕτως εἰπεῖν, ἐξαγωγίμα προϊόντα τῆς Ἑλλάδος, ἡ Σουλτανίνα, τῶν ἐξαιρετικῶν ποιοτήτων τῆς σήμερον, ἀποτελεῖ μίαν ἐπιτοτῆν πρόσφατον δημιουργίαν.

Ἡ συστηματικὴ παραγωγή Σουλτανίνας ἐν Ἑλλάδι ἤρχισε μετὰ τὸ ἔτος 1922, ὅταν, συνεπεία τῶν ἀτυχῶν πολεμικῶν ἐξελίξεων ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἡ Ἑλλὰς ἠναγκάσθη νὰ ἐκκενώσῃ τὴν περιοχὴν αὐτὴν, ἀποχωρήσαντος, μετὰ τοῦ στρα-

τοῦ, ἅπαντος τοῦ ἑλληνικῆς καταγωγῆς πληθυσμοῦ, ἀνερχομένου εἰς ἑκατοντάδας χιλιάδων. Ἐπρόκειτο, τότε, περὶ μίᾳ τῶν μεγαλυτέρων ἀνταλλαγῶν πληθυσμῶν μεταξὺ δύο Ἐθνῶν. Μεταξὺ τοῦ ἀμάχου τούτου πληθυσμοῦ, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν χώραν τῶν πατέρων τῶν καὶ οἱ παραγωγοὶ καὶ συσκευασταὶ τῆς Σουλτανίνας Σμύρνης, οἱ ὅποιοι, σχεδὸν ἅπαντες, ἦσαν Ἕλληνες.

Οἱ εἰς τὴν καλλιέργειαν, συσκευασίαν καὶ ἐμπορίαν τῆς Σουλτανίνας εἰδικευμένοι πρόσφυγες, ἐγκατασταθέντες κυρίως εἰς τὴν Κρήτην, ἐπεδόθησαν εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς Σουλτανίνας, ἀναπτυχθεῖσαν ταχύτατα, ἡ δὲ ποιότης τῆς ὑπερέχει πάσης ἑτέρας, ἰδίως ἀπὸ ἀπόνεως γευστικότητος. Εἶναι, πάντως, ἀληθές ὅτι καὶ πρὸ τοῦ ἔτους 1922 ἐκαλλιεργεῖτο σποραδικῶς ἡ Σουλτανίνα κυρίως ἐν Κρήτῃ καὶ Πελοποννήσῳ, τὸ λαμβανόμενον ὅμως προϊόν ἦτο μᾶλλον κατωτέρας ποιότητος καὶ, συσκευασμένον ἐντὸς μεγάλων σάκκων, ἐξήγετο εἰς τὰς γειτονικὰς χώρας καὶ κυρίως εἰς τὴν Αὐστρίαν, ὅπου κατὰ κανόνα συσκευαζέτο, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον προχειρῶς, πρὸς ἱλιανικὴν πώλησιν ἢ τὴν διάθεσιν του εἰς τὰ ἄρτοποιεῖα.

Ἡ θέσις ὅμως, τὴν ὁποίαν κατέχει ἀπὸ μακροῦ ἡ Ἑλληνικὴ Κορινθιακὴ σταφίς εἰς τὸ διεθνὲς σταφιδεμπόριον, εἶναι ἀναφαίρετος, δοθέντος ὅτι τὸ ποσοστὸν παραγωγῆς τῆς εἰς τὴν παγκόσμιον παραγωγὴν σταφίδος τοῦ εἶδους τούτου ἀνέρχεται εἰς 80 %. Ἡ ὑπαρξίς τῆς γνωστῆς ποικιλίας ἀμπέλου καὶ αἱ εὐνοϊκαὶ κλιματολογικαὶ συνθήκαι ἔδωσαν εἰς τὴν Ἑλλάδα μίαν θέσιν σχεδὸν μονοπωλικήν.

Δυστυχῶς ὅμως, οἱ ἐν Γερμανίᾳ κατα-